

Els pares

Per treure una carrera universitària la gent ha d'estudiar molt i molt, a la fi, és per guanyar-se la vida. Allà, ensenyant tot tipus de carrera, diuen que els preparen millor de cara al món. Us heu parat a pensar, quina carrera és la més llarga i costosa d'aprendre i no hi ha universitat capaç d'ensenyar? És una que dura tota la vida i no et sens mai capaç d'aprovar: és la de ser pares, mai ningú ens en va ensenyar, quan és una de les més difícils d'aprendre. Sempre penses que els fills et suspendran, van passant els dies, i no ens parem de recriminar: -això no li hauries d'haver dit, -això no li hauries d'haver fet, -ara li has donat una plantofada, quin mal li has fet! I el cor ens sangra de remordiment, però hem de seguir fermes, davant d'ells no volem baixar la guàrdia, ens han de veure forts i valents, i per dins tenim el cor fet un desgavell. És una carrera que amb amor, mica en mica, se'n va aprenent.

Anna Ma Ferrero i Elias

Marramèu!

- Miau, miau; on ets gata estimada?
- Mèu, mèu; sóc a dalt de la teulada.
- Miau, miau; si em deixes pujaré.
- Mèu, mèu; jo ben contenta que estaré.
- Miau, miau; ai gateta del meu cor!
- Mèu, mèu; ai gatet, fes-me l'amor!
- Miau, Miau; ai mixeta posa-t'hi bé!
- Mèu, mèu; ai gatet, no siguis barroer!
- Miau, miau!; que em ve, que em ve!
- Marramèu!; que bé, que bé!

Nota: El gat diu "miau" perquè és castellanoparlant.

Josep Sala i Vilabella

L'hortet

Quan jo era jovent, fer de pagès volia i tenia un hortet en un racó de l'eixida.

Amb una mica de fems cada hivern l'abonava i amb un petit torrapà poc a poc el fangava.

Al gener els alls sembrava, al març feia les patates, i amb una galledeta tot sovint jo les regava.

Em posava molt content en mostrar-lo als companys, era força innocent, només tenia set anys.

Josep Sala i Vilabella

Contes breus: Warbok

-Has d'anar a dormir, sinó demà no t'aixecaràs per anar a l'escola.

-D'acord avi, però només hi aniré si m'expliques la història de Warbok.

-Està bé, jove.

"A les guerres cruels i sense justícia morien milers de guerrers. Només un d'ells hi sobrevivia: Warbok, el senyor de la guerra.

Warbok, un jove de vint-i-un anys que no coneixia l'amor d'una dona ni l'estima d'una mare. Era orfe, des de molt petit s'havia criat entre soldats. Warbok lluitava en qualsevol guerra, amb o sense causa.

Un dia a un hostal...

-Hostaler, més cervesa! -digué Warbok.

-Què significa el teu nom, Warbok?- digué Manowar, el fidel company de Warbok, un jove de 17 anys que somiava en ser tan valerós com el nostre guerrer.

-El senyor de la guerra -li contestà.

-Qui te'l va posar?

-Veuràs, jo em vaig criar entre soldats, vaig créixer lluitant i, per això,

m'anomenen Warbok.

De sobte, entraren sis soldats:

-Qui és Warbok? -cridaren.

-Sóc jo, qui em demana? -respongué.

-Warbok, venim en nom del rei, has de presentar-te davant d'ell.

-Si el meu rei em reclama, jo aniré fins el meu rei.

Al sortir de l'hostal, varen trobar un cavaller que els esperava:

-Seguiu-me -els digué.

Warbok muntà el seu cavall negre i el seguí. A l'arribar al castell, el rei l'esperava amb impaciència, volia que li fes un favor.

-Acosta't cavaller, sóc el rei d'Escòcia.

-Per què m'ha fet cridar?

-Tenim un greu problema, un bruixot està matant tots els nens de menys de sis mesos i el meu fill només en té tres. De moment, no hi ha hagut ningú capaç de parar-lo. Només hi ha una persona capaç de fer-ho: un guerrer que no tem la mort, que ha vist l'infern milers de vegades i que ni el

propi Satanàs seria capaç de reptar a una creuada i aquest ets tu, per això t'he escollit per a protegir el meu fill.

-Senyor, si jo no hi entenc de nens -li digué.

-No et preocupis, només has de protegir-lo, per a cuidar-lo ja hi ha la seva germana, que també hauràs de protegir. Si ho aconseguixes, podràs demanar-me el que vulguis.

Warbok agafà al nadó i esperà a la princesa. Quan la veié, no sabia on amagar-se, ja que no n'havia vist cap en tota la seva vida.

Un cop fet això, tornà a l'hostal a buscar en Manowar. Quan varen arribar, el seu company es va quedar parat.

-Manowar, recull les coses, marxem -li digué Warbok.

-On anem? -li preguntà sorprès.

-Anem al bosc encantat -li respongué.

Després de cavalcar una bona estona, varen aturar-se i Warbok va anar a caçar mentre Marowar preparava el foc. Warbok va endur-se